

ODACI OLMAK İSTEYEN PROFESÖR

Aydınlık Dergisi, 25 Şubat 2001

Yıldırım Koç

Sayın Şükrü Kızılot, 18 Şubat 2001 tarihli Sabah Gazetesi'ndeki köşesinde, kamu kesimindeki işçi ücretleri ile kendi aylığını karşılaştırarak, odacı olmak istediğini belirten bir profesör arkadaşından söz ediyor. Söz konusu profesör, DSİ, Köy Hizmetleri Gn.Md., TEAŞ ve Karayolları Gn.Md. işyerlerindeki işçilerin, ikramiye dahil ücretlerinin, kendi aylığının üstünde olmasından yakınıyor.

Öncelikle belirtilmesi gereken nokta, meslekler arasında bir hiyerarşinin bulunmadığıdır. Bir odacı da, iş makinesi operatörü de, terzi de, profesör de saygın insanlardır; ülkemizin ve halkımızın hizmetindedirler.

İkinci nokta, Sayın Profesörün ücretinin düşüklüğüdür. Sayın Profesör haklıdır; uzun bir eğitimin ardından kendisine verilen ücret gerçekten düşüktür. Ancak Sayın Profesörün yapması gereken, ücretini, işçi ücretleriyle değil, rantiyelerin gelirleriyle karşılaştırmaktır. Türkiye bütçesinin yüzde 45'i yaklaşık 100 bin kişinin aldığı faizlere giderse, Sayın Profesör'e düşen pay ancak o kadar olacaktır.

Üçüncü nokta, kamu kesiminde işçi ücretlerinin düzeyidir. Ücretler yalnızca o işi yapmak için gerekli olan eğitim düzeyiyle belirlenmez. Bazı durumlarda bir işin toplumsal itibarı, kişinin o işi yapmasında elde ettiği ücret kadar önemlidir. Ücretlerin belirlenmesinde eğitim kadar, işin zorluğu, riski, toplumsal itibarı, kişinin karar alma süreçlerindeki etkisi gibi konular da dikkate alınır. Daha da önemlisi, kamu kesimi işçileri bugün ulaştıkları ücret düzeyini, sendikalarda örgütlenerek, toplu pazarlık yaparak, gerektiğinde greve başvurarak, meşru eylemler gerçekleştirerek ve miting meydanlarını doldurarak hak etmişlerdir. Günümüzde kimse kimseye mücadelesiz hak vermez. Sayın Profesör de, ücretini artırmak istiyorsa, öğretim üyelerinin de üyesi bulunduğu kamu çalışanları sendikalarına üye olmalı, diğer kamu çalışanları ile omuz omuza ekmek ve hak mücadelesi vermelidir.

Sayın Profesörün gözardı ettiği diğer bir nokta ise, kendisinin günün yalnızca belirli saatlerinde ders verirken, diğer zamanını kendisini geliştirmeye ayırabildiği, dışarıda iş yapabildiği, tam bir iş güvencesine sahip olduğu, sevdiği işi yaptığı ve kimsenin talimatı altında çalışmadığıdır. Ayrıca belki üniversitenin lojmanlarında da oturuyordur. İşçiler ise bunların hiçbirine sahip değildir. Birçok işçi, yıllardır geçici statüde çalışmış, her an işten çıkarılma ve işbaşı yaptırılmama korkusunu yaşamıştır.

Ayrıca, işçilerin ücretleri yan ödemelerle ve fazla çalışma ücretiyle birlikte hesaplanmıştır. Diğer taraftan, işçilerin yakınları işsizdir. Süren aile-içi dayanışma nedeniyle, alınan ücretle yalnızca bir aile değil, birçok aile geçinmektedir. Halbuki Sayın Profesör, çeşitli imkanlardan yararlanarak, çocuklarını okutmuştur, işe yerleştirmiştir; aldığı ücretle kendisinden başka kimseye bakmak zorunda değildir.

Sayın Profesör, tüm bu koşullarda, sendikal mücadeleye aktif olarak katılmak yerine hala odacı olarak çalışmak için bir dilekçe verirse, inanıyorum ki, Sendikalarımız, kendisinin kadroya alınması için gereken tüm çabayı gösterecektir.